

Андрій Рощук: “Після всього пережитого я ціную те, що маю, і дякую Богу, що живий”

Сьогодні твориться сучасна історія України, великі справи - з болем і в муках, але разом із тим ми є учасниками цього складного процесу. І це починаєш усвідомлювати лише тоді, коли бачиш, що у Вікіпедії вже існують такі поняття як «Іловайський котел» і «Дебальцеве».

Обов'язково настає час, коли потрібно перестати тікати, а замість цього розвернутися й подивитися в обличчя небезпеці. Свою історію нам розповів костопільчанин Андрій Рощук, який пішов в АТО добровольцем за контрактом задля захисту України і її майбутнього

З 17-го травня 2014 року на Рівненському полігоні проходив підготовку, але не вистачало фахових спеціалістів, які могли б надати певні навички. Приїжджав на полігон кадровий військовий, який, здавалося, повинен був нас навчити, але, врешті, ми більше інформації отримали з інтернету. Одним словом, підготовка в нас була дуже слабка. Навчання тривало до липня. Сформувався батальйон територіальної оборони «Горинь», який в основному складався із добровольців. Він був створений для охорони території, тому не мав брати участі в бойових зіткненнях, але оскільки не вистачало резервів, то всі були відправлені на підтримку і розв'язання конфлікту. В Рівному видали засоби захисту та форму ще з радянських

Найгірше було те, що ми не до кінця розуміли, що відбувається, і людська цікавість переважала над інстинктом самозбереження. Я стрибнув у бліндаж, а осколок від першого «Граду» влучив мені в сідницю. Зранку прибули гвинтокрили, щоб забрати поранених.

Згодом першу роту на чолі із заступником комбата відправили в м.Амвросіївка на допомогу 72-ій бригаді для охорони складів РАО (ракетно-артилерійського комплексу). Після прибуття солдати зіткнулися з наслідками попередніх боїв. Ми вперше бачили “вантаж 200”, особисто я намагався обходити такі місця. Потім ми до цього звикали і просто не звертали уваги. Щодня велися щільні обстріли, останній і найдовший бій тривав 5 годин. Склади з боє-

Андрій Рощук (крайній справа) з бойовими побратимами

з РФ, в Хомутівський степ. Добре, що по дорозі зустріли чоловіка, який вказав напрямком на Маріуполь. З такими ось пригодами ми добралися до смт Розівка Запорізької області.

Після виходу з передової «Горинь» розмістили в смт Куйбишево, на важливий блокпост. Через деякий час бата-

дтей. В Краматорську сподобалося ставлення людей, адже нам допомагали і підтримували патрічно налаштовані місцеві. Навіть чимало бійців там знайшли свої друзі половини і лишилися жити. Нам дякували за присутність. Та на війні найголовніше - підтримка бойових побратимів, адже там з людьми від-

часів, всіх розмірів не було, пізніше з припасами РАО знищив ворог, а те, що

Перед відправленням у зону АТО з Рівненського військового полігону. Андрій Рошук (крайній справа) у нижньому ряду

спеодягом допомоги волонтери. 16 липня отримали зброю і виїхали до м.Пологи Запорізької області, де перевантажилися і рушили в напрямку Донецька неподалік м.Тельманове, де знаходилася стратегічна висота (штаб сектора Д) поблизу с.Сонцевого. Спершу ніхто нічого не боявся. Ми відчували себе захищеними. В штабі тоді було шість бойових гвинтокрилів, вся територія укріплена САУ (самохідні артилерійські установки). Перша ніч пройшла спокійно. Наступного вечора зненацька вся авіація і штатні військові зникли. За порадою бійців 5-го батальйону, який розміщувався неподалік, ми почали робити укриття та окопи, хоча це було складно. Пам'ятаю, у гарну безхмарну ніч падав дрібний дощ. Дивлюся в небо, а зірок стає все більше. Розпочався обстріл.

лишилося, було небезпечним для використання. Незадовго після цього ми потрапили в селище Благодатне, яке терористи також почали обстрілювати «Градами», тоді в підбитих САУ живцем згоріли солдати з бригади, яка стояла неподалік. Згодом було вирішено першу роту відправити на ротацію, на заміну їй прийшла друга рота, але я залишився, оскільки мав навички володіння АГСом (станковим автоматичним гранатометом). Спостерігаючи за небезпечними тенденціями нападів терористів, командир Олександр Цись взяв на себе відповідальність і вирішив вивести 2-гу роту батальйону «Горинь» разом з частиною штабу 8-го корпусу.

Як відходили з Благодатного, то заблукали. Провідники щось накрутили з картою, і ми виїхали за 3 км до кордону

льйон направили до Краматорська, де знаходився штаб АТО. Основним завданням стала охорона стратегічних об'єктів. Для цього було надано чотирнадцять БРДМів (бойові розвідувально-дозорні машини), з яких працювало лише шість. Передова тоді знаходилася неподалік, тому ризик прямого наступу був завжди.

У січні 2015-го року я потрапив в одну із створених резервних груп, які повинні були допомогти перекрити підхід основних сил Російської Федерації і не дати утворитися ще одному котлу. Але виникли деякі зміни, і ці групи направили на захист і оборону ракетних військ від піхоти сепаратистів. Певний час ми стояли в степу. Зима, холод, вогнище розпалити не можна, щоб не видати своїх позицій. Отак і воювали, але відчайдушні часи вимагають відчайдушних дій. Коли підрозділи української армії почали виходити з Дебальцевого, то нас відправили на Світлодар для їх прикриття. Трохи пізніше було укладено перші Мінські домовленості про перемир'я. Всі відчували полегшення, бо сутичок практично не було.

Під час перебування в районі Світлодара приймачі ловили радіохвилю сепаратистів «Казаче радіо», по якому часто розповідали історії про українців. Наприклад, таку: тікали укروпи від нас і покинули напризволяще нещасну собачку, яка вірою і правдою допомагала їм. Серця в них немає. І таких історій було дуже багато. Найгірше те, що місцеві вірили в цей ідіотизм. Жителі Сходу зустрічали українську армію холодно, але подекуди були й ті, які підтримували.

«В перші дні, як ми тільки їхали на Донеччину, на хуторі поблизу с.Сонцево вибігли маленькі хлопчик і дівчинка і махали нам жовто-блакитним прапорцем. На душі аж полегшало! Коли батальйон «Горинь» облаштувався в Солідарі, ставлення місцевих було вкрай негативним, але якщо їм потрібна була наша допомога, ми не відмовляли ніколи. Та, попри всі наші старання, вони вважали, що ми приїхали вбивати їх

бувається таке, до чого вони неготові. На серці стає тепліше, коли телефонуеш

В зоні АТО

додому і чуєш голоси рідних. У ці хвилини починаєш усвідомлювати і відчувати життя по-іншому. Знаєте, після всього пережитого я ціную набагато більше те, що маю, і дякую Богу, що живий!», - завершує свою розповідь Андрій Рошук.

Слідкуючи за всіма подіями на Сході України по телевізору, важко дати реальну оцінку тому, що відбувається. Попілкувавшись з Андрієм, зазначу, добре що є такі мужні люди, які готові боронити межі нашої країни ціною свого життя. Та, мабуть, найприємніше те, що ці солдати лишаються живими і дають надію майбутнім поколінням жити і працювати у своїй незалежній державі.

Розмовляла Ганна БУДЬКО